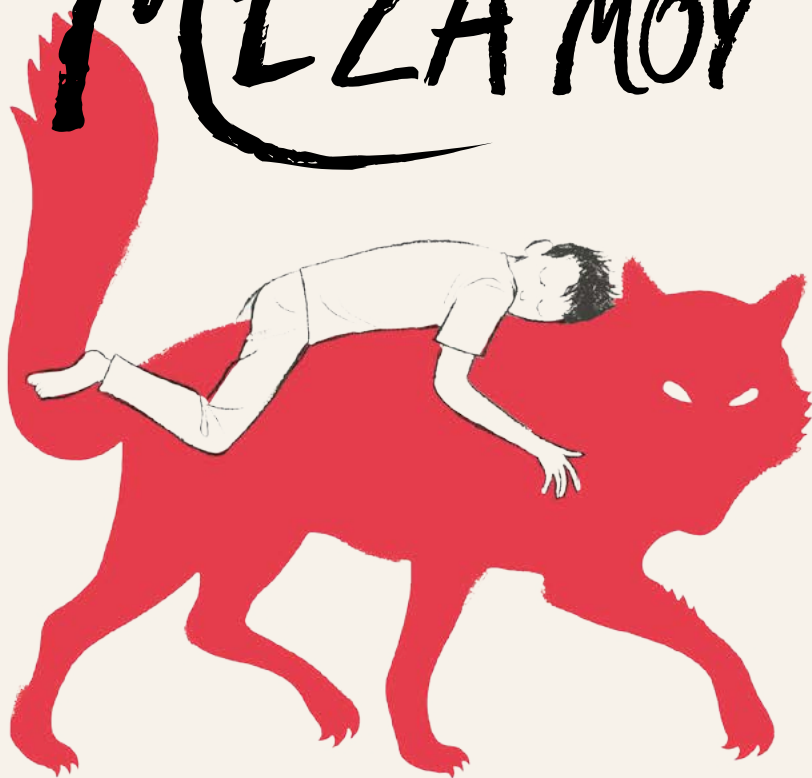

ΠΕΔΡΟ ΜΑΝΙΑΣ

Ο ΛΥΚΟΣ

ΜΕΣΑ ΜΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
βιβλία για νέους

Πρώτη έκδοση Φεβρουάριος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου Pedro Mañas, *Un lobo dentro*,
Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U. 2023

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ Μάγδα Τικοπούλου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ Μαριολένη Αντύπα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Καλλιόπη Φιλίππου

ISBN 978-618-03-4811-8
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84811
Κ.Ε.Π. 6297 Κ.Π. 22171

© 2023, Penguin Random House Grupo Editorial S.A.U.
© 2023, Pedro Mañas (για το κείμενο)
© 2023, Ed Carosía (για την εικονογράφηση)
© 2025, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr • metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΠΕΔΡΟ ΜΑΝΙΑΣ

Ο ΛΥΚΟΣ
ΜΕΣΑ ΜΟΥ

Εικονογράφηση: Εντ Καρόσια
Μετάφραση: Δέσποινα Δρακάκη

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

«Υπάρχουν στιγμές που νιώθεις πως έχεις καταρρεύσει και ταυτόχρονα βλέπεις τον εαυτό σου να στέκεται στη μέση του δρόμου, να ατενίζει τα πεσμένα κομμάτια, να αναρωτιέται αν θα μπορέσεις να τα ξανασυναρμολογήσεις και τι είδους κατασκεύασμα θα προκύψει».

Τ.Σ. ΕΛΙΟΤ

«Θα εκδικηθώ για όσα έχω τραβήξει· αν δεν μπορώ να εμπνεύσω αγάπη, θα προκαλέσω τρόμο».*

ΜΕΡΙ ΣΕΛΕΪ

* Σελ. 188, κεφάλαιο 17ο, *Φρανκενστάιν*, μετάφραση Θάνος Σακκέτας, εκδόσεις Στοχαστής, 1995.

Είχε ήδη ξημερώσει, όμως μπλε και κίτρινα φώτα χρωμάτιζαν τις τούβλινες προσόψεις. Τα πρώτα ανήκαν σε ένα περιπολικό, παρκαρισμένο στη μέση του δρόμου. Σίγουρα το ίδιο από το οποίο είχαμε ξεφύγει πριν από λίγο.

Τα δεύτερα, σε ένα ασθενοφόρο που βρισκόταν μισοανεβασμένο στο πεζοδρόμιο.

Ανάμεσα στα δύο οχήματα, σκεπασμένο με μια ισοθερμική κουβέρτα, που έμοιαζε φτιαγμένη από τριζάτο χρυσόχαρτο, βρισκόταν το πτώμα.

Δεδομένης της απόστασης που το χώριζε από την πρόσοψη, υπέθεσα πως είχε πηδήξει από κάποιο μπαλκόνι. Κάτω από το γυαλιστερό του κάλυμμα, ένα χέρι με χλωμά δάχτυλα ξεπρόβαλε σε μια αδύνατη γωνία.

Όταν παρατήρησα τα καχύποπτα βλέμματα των γειτόνων που άρχιζαν να συγκεντρώνονται μπροστά από τον αστυνομικό κλοιό, έβγαλα τη μάσκα μου. Ήταν λογικό να τους φαίνεται ύποπτη. Καθώς την έβαζα στην τσέπη μου, ένιωσα ένα παγωμένο χέρι να ακουμπάει στον ώμο μου.

Γύρισα. Από όλους τους ανθρώπους στον κόσμο, αυτός ήταν ο τελευταίος που περίμενα να δω.

Ο Χεσούς Αγκίρε. Ο Αυγουλομάτης, όπως τον φώναζαν όλοι στο σχολείο.

Η όψη του ήταν ακόμα πιο παράξενη απ' ό,τι συνήθως.

Τα λεπτά κόκκινα μαλλιά και το εξόφθαλμο βλέμμα του καθηγητή τώρα συνδυάζονταν με φθαρμένες πιτζάμες κι ένα ύφος απόλυτης σύγχυσης.

Υπέθεσα ότι μόλις είχε ξυπνήσει, ξαφνιασμένος από τον κρότο ή από την αναταραχή που μεγάλωνε γύρω μας. Δε φάνηκε καν να με αναγνωρίζει όταν μου απηύθυνε τον λόγο.

«Τι... τι συμβαίνει, παιδί μου;»

Στριφογύρισα λίγο για να αποτινάξω το ασθενικό λευκό χέρι του.

«Δεν ξέρω» μουρμούρισα. «Κάποιος φούνταρε, υποθέτω».

«Ναι». Ο Αγκίρε προσπαθούσε ανεπιτυχώς να κουμπώσει το πάνω κουμπί της πιτζάμας του. «Αλλά ποιος... ποιος ήταν;»

«Δεν ξέρω» απάντησα κοφτά.

«Πήγαινε να δεις».

«Μα...»

«Σε παρακαλώ, πήγαινε» επέμεινε, παρακαλώντας σχεδόν. «Νομίζω ότι τον ήξερα. Πρέπει να τον ήξερα, γι' αυτό είμαι εδώ, σωστά;»

Αν τον άκουσα, δεν ήταν μόνο λόγω του χαμένου του ύφους ή εξαιτίας της λύπησης που μου προκαλούσε. Ούτε καν για να απομακρυνθώ απ' αυτόν. Ήταν λόγω των τύψεων που μου κατέτρωγαν τα σωθικά.

Προχώρησα όπως όπως ανάμεσα από τους γείτονες που είχαν ήδη μαζευτεί στην άλλη πλευρά του πεζοδρομίου. Κάποιοι έδειχναν με τρόπο το πτώμα, φέρνοντας τα χέρια

στο στόμα. Αν και η κουβέρτα που το κάλυπτε δεν άφηνε σχεδόν τίποτα εκτεθειμένο, για μένα ήταν αρκετό για να το αναγνωρίσω.

Έτσι, για δεύτερη φορά εκείνο το βράδυ, είδα το τελευταίο άτομο που περίμενα να συναντήσω. Κυριολεκτικά.

Δεν ήμουν εγώ, αλλά ο λύκος μέσα μου που το έβαλε στα πόδια τρομοκρατημένος και εξαφανίστηκε στο σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Αυτό που κανείς μάλλον δε γνωρίζει είναι ότι ο λύκος μου γεννήθηκε από έναν σκαραβαίο.

Απέμενε μία εβδομάδα μέχρι το τέλος του Οκτώβρη, μία μέρα μέχρι τα γενέθλιά μου και μόλις ένα λεπτό μέχρι το διάλειμμα.

Από το θρανίο μου, πίσω από τα παράθυρα που ήταν καταλερωμένα με αποτυπώματα από δάχτυλα και μύτες, μπορούσα να δω ένα τρίγωνο της αυλής.

Τότε ακόμη μου φαινόταν απέραντη. Την είχε καταλάβει η ομίχλη κατά τη διάρκεια της νύχτας και οι μπασκέτες που αναδύονταν μες στην καταχνιά μου έφερναν στον νου ταφόπλακες από φτηνή ταινία τρόμου. Ο Νοέμβριος ήταν ένα κοιλαράδικο γκρίζο τέρας που πετούσε πάνω από τη γειτονιά.

«Ένα λεπτό» ψιθύρισε ο Γκους, ο διπλανός μου στο θρανίο και καλύτερός μου φίλος, παρακολουθώντας ένα φανταχτερό πλαστικό ρολόι τόσο σφιχτό στον καρπό του, που έκοβε την κυκλοφορία του αίματος.

Το σχολείο μας ήταν ένας γυμνός, άσχημος τσιμεντένιος όγκος σε μια ακόμα πιο άσχημη γειτονιά. Μία από αυτές που φυτρώνουν στις παρυφές της πόλης με το χρώμα λεκέ σκουριάς.

«Μισό λεπτό» είπε ο Γκους, μετακινώντας ήδη τον φαρ-
δύ πισινό του στο κάθισμα δίπλα μου.

Το σχολείο μπορεί να μην ήταν όμορφο, αλλά ήταν το μοναδικό βασίλειο που κατά κάποιον τρόπο μάς ανήκε. Μια μικρή, ασφαλής χώρα δική μας μέχρι το τέλος του λυκείου. Και στο μυαλό μου, αυτό ουσιαστικά σήμαινε μια αιωνιότητα. Δεν είχαμε καν υπολογίσει πόσα χρόνια μας έμεναν μέχρι τότε. Ανησυχούσαμε πολύ περισσότερο για τα δευτερόλεπτα μέχρι το διάλειμμα. Η δασκάλα μας περπατούσε στην τάξη, αφήνοντας ένα χνάρι αρώματος ανάμεσα στα θρανία.

«Κι αφού τα δύο κλάσματα έχουν τον ίδιο παρονομαστή, μπορούμε να προσθέσουμε το...» απήγγειλε.

«Τρία, δύο, ένα» ψιθύρισε ο Γκους, ακριβώς πριν το κουδούνι διακόψει τη δασκάλα.

Η αυλή ήταν τόσο πνιγμένη στην ομίχλη, που αντί να βγούμε για διάλειμμα πήγαμε για βουτιά μέσα της. Έτρεξα στους άλλους, γεμίζοντας τα πνευμόνια μου κρύο, γαλακτερό αέρα. Μεσ στην καταχνιά, τα περιγράμματα των συμμαθητών μου θόλωναν και με το ζόρι μπορούσα να διακρίνω ποιος ήταν ποιος. Μου άρεσε αυτό. Ίσως επειδή, τότε ακόμη, ένιωθα κι εγώ ίδιος με τους άλλους. Αν και όχι για πολύ.

Ξαφνικά, ο Γκους με πρόλαβε και πήδηξε στην πλάτη μου.

«Ε, τι τρέχει μ' αυτήν εκεί;» ρώτησε, δείχνοντας τα σκαλιά της βεράντας.

Ένα κορίτσι με ξανθές πλεξούδες προχωρούσε αργά μέσα στην ομίχλη. Το χρυσαφένιο φάντασμα ονομαζόταν Μαρτίνα και ήταν καινούρια στο σχολείο.

Νομίζω πως του Γκους τού άρεσε όσο και σε μένα. Το ξέρω επειδή κι αυτός έστρωνε τη φράντζα του όταν την έβλεπε, και βάραινε την τσιριχτή του φωνή και τραβούσε μια από τις πλεξούδες της σαν σκοινί καμπάνας για να προκαλέσει την προσοχή της. Ήταν το είδος του έρωτα που μας έκανε να συμπεριφερόμαστε μπροστά της σαν ηλίθιοι, αλλά που αφήναμε πίσω μας βγαίνοντας από το σχολείο, σαν τα παιχνίδια που ξεχνούσαν τα νήπια στην άμμο. Ήμασταν πολύ μικροί ή πολύ φίλοι, για να τσακωθούμε για ένα κορίτσι.

Αυτό που δεν ήξερε ο Γκους ήταν πως, λίγες μέρες νωρίτερα, είχα παραβιάσει αυτή την άγραφη συμφωνία μεταξύ μας.

Στην τελευταία σελίδα ενός τετραδίου, είχα σχεδιάσει ένα πορτρέτο της Μαρτίνα. Την ανασηκωμένη μύτη της, τις πλεξούδες της να κυματίζουν πίσω από τον αυχένα, τον κυνόδοντα να προεξέχει από το σκανταλιάρικο χαμόγελό της. Σίγουρα δεν ήταν κάτι φοβερό, αλλά ανάμεσα στις υπόλοιπες μουτζούρες που γέμιζαν τις σελίδες, μου φάνηκε αριστούργημα. Τόσο πολύ, που, σε μια έκρηξη θάρρους, αποφάσισα να της χαρίσω μυστικά το σκίτσο. Εκμεταλλεύτηκα το μάθημα της Γυμναστικής για να πλησιάσω κρυφά στο θρανίο της και να το κρύψω βαθιά στο σακίδιό της, λες κι ήταν ερωτικό ραβασάκι.

Ναι, υποθέτω πως κάτι τέτοιο ήταν. Το σχέδιο ήταν

πάντα ο τρόπος μου να λέω όλα αυτά για τα οποία μου έλειπαν ακόμη οι λέξεις.

Δεν ξέρω τι περίμενα να κάνει εκείνη. Ό,τι και να ήταν όμως, η αλήθεια είναι ότι δεν έκανε τίποτα. Απ' όσο ξέρω, δεν ανέφερε ποτέ το σχέδιο, οπότε για μέρες νόμιζα ότι δεν το είχε καν προσέξει. Και ακόμα λιγότερο εμένα, φυσικά.

Αποδείχθηκε ότι έκανα λάθος.

Η Μαρτίνα περπατούσε τόσο αργά εκείνη την ημέρα γιατί κουβαλούσε κάτι τρομερά πολύτιμο. Ή έτσι μου φάνηκε από τον τρόπο που το είχε αγκαλιά. Ο θησαυρός της ήταν ένα στρογγυλό μεταλλικό κουτί, απ' αυτά που περιμένεις να βρεις μέσα μπισκότα, αλλά που καταλήγουν γεμάτα κλωστές και είδη ραψίματος. Το κουβαλούσε σχεδόν στις μύτες των ποδιών. Είχε εκείνο τον κομψό αέρα που τραβούσε εμένα και τον Γκους όπως ο μαγνήτης τα ρινίσματα σιδήρου.

«Τι κουβαλάς εκεί μέσα;» τη ρωτούσαν όλοι, αλλά εκείνη υπογράμμιζε το μυστήριο με ένα μισό χαμόγελο.

Μια από τις φίλες της, μια μικρή με ποντικίσια δόντια, μας αποκάλυψε το μυστικό. Το κουτί δεν έκρυβε βελόνες ή μπισκότα, αλλά έναν μικρό σκαραβαίο. Η Μαρτίνα τον είχε βρει στον κήπο της και φαγώθηκε να τον φέρει στο σχολείο πάνω σ' ένα στρώμα από φύλλα μαρουλιού. Προφανώς, δεν ήταν κανονικός σκαραβαίος.

«Είναι εξωτικό είδος» μας διαβεβαίωσε με υπερηφάνεια η φίλη της και τα λόγια της μας φάνηκαν εξίσου εξωτικά. «Όταν πέφτει πάνω του το φως, αντανakλά όλα τα χρώματα. Σαν πολύτιμος λίθος ή κάτι τέτοιο. Μοιάζει μαγικός!»

«Θα σας τον δείξω» ανακοίνωσε η Μαρτίνα, σέρνοντας τη φίλη της σε μια γωνιά της αυλής. «Αλλά σε έναν έναν».

Κάθισαν οι δύο τους σκαδόν εκεί. Όλοι μαζευτήκαμε τριγύρω, ανυπόμονοι να ρίξουμε μια ματιά σ' αυτό το μοναδικό δείγμα. Μέχρι και κάτι σαν σειρά σχηματίσαμε. Ο Γκους κι εγώ δερνόμασταν για πλάκα, αλλά το κάναμε και για να γλιτώσουμε από το κρύο και να κατευνάσουμε την ανυπομονησία μας. Οι ζωές μας ήταν ακόμα τόσο μικρές, που ξαφνικά το να δούμε αυτό το γελοίο ζώφιο είχε γίνει το πιο σημαντικό πράγμα στον κόσμο. Τόσο σημαντικό όσο τα λεπτά που έμεναν για να τελειώσει το μάθημα, ή η τελευταία κάρτα για να συμπληρώσουμε μια συλλογή ή η απόφαση για το αν ένα σύννεφο είχε σχήμα χάμπουργκερ ή δεινόσαυρου.

Ο Γκους μέτρησε τριάμισι λεπτά στο ρολόι του μέχρι που, επιτέλους, ήρθε η σειρά μας.

Η Μαρτίνα, που έκλεινε και ξεσκέπαζε το στρογγυλό παλάτι του σκαθαρμού της με τελετουργικό τρόπο, πίεσε το χέρι της στο κουτί μέχρι που έκανε κλικ. Για πρώτη φορά, πρόσεξα ότι τα νύχια της ήταν φαγωμένα. Ύστερα, σηκώνοντας το βλέμμα, ανακάλυψα επίσης ότι ο κυνόδογος καθώς χαμογελούσε πεταγόταν σε μια δηλητηριώδη γωνία.

«Εσύ μπορείς να το δεις» είπε στη συνέχεια, κοιτάζοντας τον Γκους. «Αλλά ο Τζέικομπ όχι».

Και ο Τζέικομπ, σε περίπτωση που δεν το έχω πει ήδη, είμαι εγώ. Ο Τζέικομπ Λούνα.

Ένα αθώο παιχνίδι που ξεφεύγει από τον έλεγχο, ώσπου παύει να είναι παιχνίδι. Ένα αστείο, μια κοροϊδία, ένα παρατσούκλι, μια φήμη, ένα ανώνυμο μήνυμα, μια απειλή, ένα χτύπημα, ένας ξυλοδαρμός. Έτσι ξεκινούν όλα, και όχι όπως στις ταινίες. Μια ιστορία που συμβαίνει κάθε μέρα, παντού, σε πολλούς διαφορετικούς ανθρώπους. Θύματα που δεν ξέρουν πλέον αν εκφοβίζονται για αυτό που είναι ή αν είναι αυτό που είναι επειδή εκφοβίζονται. Μέχρι που, μια μέρα, ένα από αυτά αποφασίζει ότι αν δεν μπορεί να σταματήσει να νιώθει φόβο, τότε θα τον προκαλέσει εκείνος. Η ιστορία για το πώς ο Τζέικομπ έγινε ο Λύκος. Για το πώς και οι δύο τους μεγάλωσαν ταυτόχρονα, αλλά όχι με τον ίδιο τρόπο. Η ιστορία του τέρατος στο οποίο μπορεί να μεταμορφωθεί ο καθένας. Ακόμα και το θύμα.

**Μια ιστορία εκφοβισμού και φαντασμάτων
από την οπτική γωνία του θύτη.**

ISBN: 978-618-03-4811-8

9 786180 348118

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84811

metaixmio.gr